

Nr 73.

Av herr **Mossberg m. fl.**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående
*indragning av tullverket tillhörande onödiga befattningar
vid gränsen mot Norge.*

Då man betraktar statens finanser, så lägger man strax märke till att utgifterna ökas år från år, och det hastiga tempo, med vilket denna ökning fortgår, förorsakar bekymmer bland vårt folk.

Vi se, att riksstaten på 10-årsperioden 1902 och 1912 sprungit upp från kronor 156,143,000 år 1902 till kronor 257,196,700 år 1912, således över 100 millioner eller mera än 10 millioner per år.

Visserligen utvecklas näringarna och handeln, så att en naturlig stegring i statens inkomster i någon mån äger rum, men det oaktat måste ju Riksdagen årligen söka upp nya skatteobjekt för att fylla de alltjämt växande behoven. Allt nog, med dessa årligen återkommande stegringar ökas bekymren. Man förstår att skatterna ökas, men man förstår ej alltid lika klart motiven därtill.

I många fall ter det sig för den oinvigde, som staten skulle lägga ut penningar, för vilka den ej har motsvarande nytta. Med tanke därpå tillåta vi oss fästa Riksdagens uppmärksamhet på ett dylikt förhållande, vilket få av Riksdagens ledamöter torde känna till, och vilket missförhållande synbarligen förorsakar staten onödiga utgifter. Vi åsyfta här det överflöd av tulltjänstemän, vilka äro anställda vid gränsen mot Norge, och den minimala inkomst, vilken genom de flesta av dessa tjänstemän tillföres statskassan.

För ett oförvillat öga te sig många av dessa tjänstemannaplaceringar som mindre välbetänkta, och det är vår samt mångas åsikt, att en indragning av åtskilliga av dessa tjänster snarare skulle öka än minska gräns-

bevakningens effektivitet. Bevakningsplatserna äro på många ställen förlagda blott 2, 3 och 4 km. från varandra, oaktat gränsen omgives av ofarbara skogar och berg.

Som ett bevis på hur saken ter sig ur statsekonomisk synpunkt, vilja vi endast anföra några uppgifter rörande den del av gränsen, vilken vi känna något till.

Inom Värmlands och Dals tulldistrikt utgöres gränsbevakningen enligt Kungl. tullverkets matrikel av 48 stycken tjänstemän, så kallade gränsuppsyningsmän och gränsridare, med en medelavlöning à 1,500 kr. per man och år, lågt räknat. Detta gör såhunda en lönestat på 72,000 kr. Härtill kommer för många av dessa gränsvakter så kallade häst-, motorbåt- och båtpenningar à respektive 400, 300 och 200 kr. per år. Inom samma distrikt finnes det dessutom anställda 27 stycken extra ordinarie gränsridare, vars årsavlöning torde kunna beräknas till omkring 400 à 600 kr. Vi äga för detta distrikt alltså en gemensam utgiftsstat på omkring 100,000 kr.

Inom samma distrikt utgjorde tullinkomsterna under år 1911 enligt uppgift från Karlstads tullkammare endast 22,027 kr., vadan en balans såhunda synes uppstå inom distriktet av omkring 75,000 kr.

I dessa beräkningar äro ej Mons och Charlottenbergs järnvägsstationer inbegripna. Vid dessa tvenne järnvägs korsningar ställer sig nog saken annorlunda.

De senare årens erfarenhet visar, att affärsförbindelserna med Norge avtagit i så hög grad, att vederbörande myndigheter funnit sig föranlåtna att indraga åtskilliga färjställen.

På grund av vad vi såhunda anfört få vi vördsamt anhålla,

att Riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en undersökning, huruvida det förefinnes behov av ett så stort antal tulltjänstemän och betjante vid gränsen mot Norge som det nuvarande, och om så icke är Kungl. Maj:t då täcktes vidtaga åtgärder för att snarast möjligt få de onödiga tjänsterna indragna.

Stockholm den 24 januari 1913.

Albert Mossberg.

N. A:son Berg.

J. P. Igel.

I motionens syfte instämna:

<i>Gust. Olson.</i> Torsby.	<i>Alfred Persson.</i> Björnsbyholm.
<i>Nils Helger.</i>	<i>Julius Söderbom.</i>
<i>Johan Olofsson.</i>	<i>R. Andersson.</i>
<i>Ing. Bergman.</i>	<i>H. E. Nordström.</i>
<i>J. M. Johansson.</i>	
